

Tarinani 2003-2017

Tarinani 2003-2017

Nimimerkki PastelliLapsi

Ikä 14

KAIKKI TARINAN NIMET OVAT MUUTETTUJA.

Olen aina ollut pirteä ja sosiaalinen lapsi aina pienestä taaperosta tähän päivään. Olen aina omannut luotettavia ja ihania ihmisiä vierelläni. Rakastin piirtää, kuten edelleen ja olen laulanut lähes koko ikäni. Aloitetaan tarina kolmannesta luokasta, kun tapasin erään tärkeän henkilön, joka on iso osa tarinaani.

Vuonna 2013, ollessani kolmannella luokalla tutustuin poikaan nimeltä Aaro. Tutustuimme ryhmätyön ohessa, jonka jouduimme tekemään kahdestaan. Työ oli Suomen kartasta, johon piti piirtää asioita suomalaisesta kulttuurista. Huumorimme oli samanlaista ja meillä synkkasi saman tien. Tulimme hyvin toimeen ja meistä tuli seuraavien vuosien aikana parhaat ystävykset.

Seuraava vuoden aikana ihastuin Aaroon aivan täysin.

Vuonna 2014 neljännen luokan keväällä tunnustimme molemmat olevamme ihastuneet toisiimme, joten aloimme seurustelemaan. Tiedän, tämän ikäisenä se kuulostaa typerältä, muttemme ajatelleet asiaa sen kummemmin. Halusimme vain olla yhdessä.

Kirjoitimme toisillemme kirjeitä ja laitoimme ne toistemme pulpettiin tai lokeroon. Siinä jankkasimme toisistamme hyviä puolia ja saatoimme kirjoittaa siitä, mitä haluamme yhdessä tulevaisuudessa tehdä.

Vuosi vuodelta Aaro kävi vaativammaksi. En ole saanut vielä ensisuudelmaani tänäkään päivänä, ja sitä juuri Aaro vaati kovasti. En koskaan suostunut hänen ehdotukseensa, koska olin kuullut liikaa kauhutarinoita pusutaudista äidiltä, joka kuulostaa nykyään ajateltuna aivan naurettavalta! Sovimme monia päiviä, jolloin se tapahtuisi, mutta sitä päivää ei koskaan tullut. Aaro tahtoi myös tietää kaiken minusta itsestäni. Hänen oli jopa tiedettävä, onko kuukautiseni jo alkanut, joka kuulostaa hullulta, mutta koska luotin häneen, kerroin senkin. Hän kyseli painoanikin, mutten koskaan kertonut, sillä häpesin silloin jo kehoani.

Vuonna 2015, kun kuudes luokka oli alkanut, tapahtui ero. 25.10. on oma epäonnen päiväni. Ero tuli niin puskista. Muistan hänen ilmeensä ja sanansa edelleen. Kävimme samassa kerhossa ja tällä kertaa menimme kerhon kanssa kalastamaan. Muistan, kun seisoi kahdestaan laiturilla ja Aaro alkoi puhua meistä - muistoista, tulevaisuudesta ja sen sellaisesta. Sitten hän mainitsee eron. Muistan, kun käännyin katsomaan tätä ja lähes itkin. Vain yksi lause jäi päähäni pitemmäksi aikaa.

"Itkeks sä?"

Pudistin päätäni ja kiistin asian. Saman päivän aikana murjotin yksikseni rannassa. Siitä kaikki lähti. Siitä paha oloni lähti.

Seuraavat yhdeksän kuukautta oli mieleni omaa mustumista. Muistan erään tapahtuman, kun Aaro alkoi laittaa minulle viestiä melkein keskiyöllä. Heräsin puhelimeni tärinään ja katsoin viestin. Hän ei haukkunut minua missään kohtaa vaan pyysi enemmänkin anteeksi. Aloin itkeä ja menin vanhempieni luo alakertaan. He kaskivät, etten vastaisi. Enkä vastannut. Seuraavana päivänä Aaro alkoi tiedustella minulta, miksen ollut vastannut. Hän tivasi ja aloin itkeä. Ystäväni alkoivat lohduttaa ja yrittivät ajaa Aaron pois, muttei tämä lähtenyt. Juoksin ulos luokasta äitini luo, joka työskentelee koulussani laitoshuoltajana. Äitini pakotti minut rehtorin kansliaan Aaron kanssa ja rehtori oli enemmän tämän puolella. Se on ensimmäinen kerta, kun joudun rehtorin kansliaan ja toivottavasti myös viimeinen. En saanut rangaistusta, vaan pääsin siitä suoraan kuraattorille.

Mutta tässä kohtaa palaamme vuoteen 2014, neljännelle luokalle, kun luokkaamme saapui uusi oppilas nimeltä Heidi. Heidi liittyi heti seuraani ja tutustuin ja meistä tuli hyvätkin ystävät. Luotimme toisiimme ja jaoimme kaikki salaisuudet keskenämme. Tietenkään tämäkään hyvä ei kestänyt kauaa, kun sain tietää Heidin puhuneen minusta pahaa selkäni takana. Hän oli sanonut minua pelleksi, ja että tuhoaisin vain kaikkien kaverisuhteet. En missään kohtaa moittinut häntä käytöksestään vaan ajattelin että "Kyllä hän parantaa käytöstään pian." Näin ei ole vielääkään käynyt.

Seuraavien vuosien aikana Heidi jatkoi huonoa käytöstään minua kohtaan ja pahan puhuminen jatkui. En missään kohtaa sanonut Heidille tuntemuksistani. Muistan edelleen yhden tapahtuman, kuudennella luokalla minun ja Aaron eron jälkeen. Heidi oli kaatunut portaissa ja hänen jalkansa murtui ja siksi omasi kävelykepit. Olin hänen avustajanaan ja autoin häntä. Oli koulumme välipala ja oli lettuja. Otin Heidille ja minulle ensimmäiset annokset ja söimme ne. Heidi tahtoi lisää joten hain hänelle. Otin samanlaiset, kuin hän viimeksikin halusi. Vein ne hänelle ja ainoa lause minkä sain kuulla oli:

"En mä tollasii haluu, hae uudet hemmetti." Ja minä hain uudet, enkä kertonut kenellekään tästä tapahtumasta. Samaa menoa on jatkunut aina tähän päivään asti, eikä käytöksen paranemista näy.

Viiltelyni alkoi vuonna 2016 helmikuussa. Muistan, että olin vain etsinyt huoneestani sakset ja aloittanut siitä. Kipu oli niin rauhoittava, kuin avun hellä kosketus olalleni. Kuin joku ymmärtäisi minua. Avauduin luokan edessä siitä opettajan luvalla ja sain moitteita hyvin paljon. Muistan opettajani kysyneen luokaltani, kuinka moni heistä välittää minusta. Vain yksi ei viittanut, ja se oli Aaro. Aloin itkeä, vaikken tiennyt edes miksi. Luulin kaikkien oikeasti välittävän, muttei se ollut lähelläkään totuutta.

Kesäloma alkoi ja luulin tulevani paremmalle mielelle ja lopetin viiltelyn koko kesäksi. Olin onnellinen ilman yhtäkään ystävää. Ja ajattelin, etten tarvitse ystäviä ja niin ajattelen nykyäänkin.

Kesäloman loputtua palasin kouluun hyvin mielin. Yläaste alkoi. Ostin pinkin Känken-repunkin sopeutuakseni joukkoon. Isä kurvasi koulun pihaan ja siskoni astui ulos ja lähti kohti koulua. Itsekin nousin ja istuin sitten takaisin autoon. Aloin itkeä ja sanoin, että minua pelottaa. Isäni lohdutti minua hetken ja lopulta menin. Seisoin naulakoilla reppu selässäni ja sitten kuulen kahdeksaluokkalaisten kommentin kaverilleen:

"Onks tolla pinkki Känkeni?" ja naurua päälle. Tunsin niin paljon häpeää, että menin toiseen kerrokseen itkemään. Siellä ei ollut ketään. Itkin ja laitoin paniikissa nettikaverilleni viestiä:

"Tulkaa pelastamaan", "Apua", "En kestä", "Antakaa mun vaan kuolla".

Selvisin ensimmäisestä päivästä kotiin. Samaa rataa meni lähes koko vuosi. Viiltelin, masennuin entistä enemmän ja kiertelin eri henkilöillä puhumassa.

Aloitin aktiiviset käynnit kuraattorilla vuonna 2016, sitten päädyin koululla kerran viikossa vierailvalle psykkarille. Sieltä päädyin takaisin kuraattorille, siitä takaisin psykkarille, jossa kävin vain kerran, sieltä lastenpsykiatriaan ja täytettyäni 13 päädyin nuorisopsykiatriaan, jossa kävin kerran. Sitten päädyin takaisin kuraattorille ja siitä taas psykkarille. Eli olen joutunut useampaan otteeseen aloittamaan alusta. Toivottavasti tämänhetkinen psykkari pysyy, tai en suostu enää menemään. Nyt olen ehkä siirtymässä jälleen nuorisopsykiatriaan, jossa saisin vihdoin diagnoosin siitä, mikä minulla on.

Vaikka Wikipedia ei paljoa kerro, niin olen huomannut sen mukana listattuja oireita: ahdistusta, unettomuutta, itsetuhoisuutta ja sen sellaista. Mutta edelleen vanhempani ja siskoni sanovat sen olevan vain murrosikä. Viiltelyäniäkään ei niinkään uskota, koska en omaa näkyviä arpia.

Mikä on pitänyt minua hengissä? No, enemmän siihen on vaikuttanut nettikaverini ja kissani Sinikka. He ovat minulle kaikki, enkä tarvitsisi muuta. He ovat auttaneet minut tähän pisteeseen, missä olen nyt. Ilman heitä en olisi tässä. Ja toinen - tai pitäisikö sanoa toiset auttajat ovat Yhdysvalloissa. He ovat Twenty One Pilots. Tyler ja Josh ovat tuoneet minulle itsellenikin paljon ajatuksia elämästä ja kuolemasta. Varsinkin Forest tuo minulle paljon ajatuksia.

T-E-R-R-I-F-I-E-D

Sanoisin jokaiselle samassa tilanteessa olevalle sen, että YRITÄ. Se on kaikki, mitä voit tehdä. Jos et yksin pysty

siihen, tehdään se yhdessä - sinä ja minä! Me pystymme siihen yhdessä, kunhan vain yritämme ja vältämme Kuoleman porteilla käymisen. Pysykää vahvoina ja kuten Papananaamakin sanoi:

"Vain hullut pysyvät järjissään!"

Tämä oli minun tarinani tähän asti, toivotaan, että kaikki kääntyy parhain päin minunkin kohdallani.

- PastelliLapsi

Lähde verkko-osoite: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2017/tarinani-2003-2017>